

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

Sayı 423 ■ 2 Kasım 2011 ■ Fiyatı: 1 TL

Foto: Ali Baydaş

Ragıp Zarakolu'na Büşra Ersanlı'ya Tutuklu BDP'lilere özgürlük!

KCK operasyonları sadece Kürt hareketini değil, Kürt halkının dostlarını, demokrat muhalifleri de susturmak istiyor.

BDP PM üyesi Prof. Dr. Büşra Ersanlı ve enternasyonalist aydın Ragıp Zarakolu, KCK davasından tutuklandı.

Tutuklanma gerekçeleri BDP'nin siyaset akademisinde ders vermeleri! Bütün siyasi partilerin siyaset akademisi var, ancak BDP yapınca bu suç oluyor!

12 Mart darbesinden 39 yıl sonra tekrar gözaltına alınan Anayasa Profesörü Dr. Büşra Ersanlı'nın serbest bırakılması için yasal düzenleme isteyen BDP milletvekillerinin önerisi AKP ve MHP tarafından reddedildi.

12 Mart darbesinin işkence tezgâhlarından geçen, 12 Eylül darbesinde yeniden tutuklanan ve hayatını insan hakları mücadelesine adanmış olan Zarakolu tekrar hapse yollandı. Buna adaletsizlik denir.

Kürt halkıyla arasına mesafe koymadığı için tutuklanan Büşra Ersanlı ve Ragıp Zarakolu, binlerce KCK tutuklusunu derhal serbest bırakılmalıdır. Darbe yasaları hemen değiştirilmelidir. Demokratlar, sosyalistler, barış isteyen herkes AKP savaş hükümetine dur demelidir!

KARDEŞLİK ADALET BARIŞ

26 Kasım cumartesi, Saat 15'te!
Tünel'den Taksim'e

Zahid Akman

Deniz Feneri'nde tutuklu kalmadı

Deniz Feneri davasında 11 Temmuzda başlatılan operasyonlarda aralarında **Zahid Akman** ve **Kanal 7** yöneticilerinin de bulunduğu sekiz kişi tutuklanmıştır.

Son iki hafta içinde yapılan tahliyelerle **Deniz Feneri** davasında tutuklu kimse kalmadı.

Soruşturmayı yürüten savcılar şüpheliler **Zahid Akman** ve **Zekeriya Karaman**'in HSYK ya 'evrakta tahrifat' iddiasıyla yaptığı suç duyurusunun ardından **Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı** tarafından 26 Ağustos'ta görevden alınmıştı.

Savcıların görevden alınmasının ardından soruşturmanın tutuklu bulunan şüpheli sanıklarının serbest kalıp, kalmayacağı tartışma konusu olmuştu.

“Sınır dışılar sömürge siyasetinin bir parçası”

İşgal altındaki Kıbrıs Kuzey'indeki kukla devlet "KKTC" Kürt öğrencileri sınır dışı ediyor. İşgale karşı mücadele eden Kıbrıslı sosyalistler Kürt öğrencilerin yanında ve protesto gösterileri düzenlediler. Kıbrıslı sosyalistler tarafından yayınlanan **Enternasyonalist Dayanışma**, "Bir Sömürge'den Diğer Sömürge'ye Mektup"ta şunları söyledi:

"KKTC'den Kürt öğrenciler, ülkücü faşistlerin taşkınlıkları sonucu Kürt oldukları için sınır dışı edildi. Burada tüm sorumluluk TC devletininindir. Misak-ı Milli, Yeşil Hat'ta, yani Lefkoşa'nın ortasında biter; KKTC ise adı konmamış bir sömürge ilidir. Hal böyleyken olanlardan KKTC'de bir makâmı sorumlu tutmak sadece hedef şaşırmaktır. Bu sınır dışılar sömürgeci politikanın bir parçasıdır." "BDP'den enternasyonalizm adına rica ediyoruz. Kıbrıs'taki Kürtlerin ve Kıbrıslıların daha huzurlu yaşaması için bir de şunu sorsunlar Tayyip Erdoğan'a: "Türk Devleti'nin Kıbrıs'ta ne işi var?"

ALTÜST

4. sayı çıkıyor

555 637 24 50

Asgari ücret 855 TL

Asgari ücretten vergi kalksın

2012 yılı ilk döneminde uygulanacak asgari ücret zamları yine fiyatlara yapılan zamların gerisinde kaldı. Asgari ücrete dayatılan %3 oranında zam, yine tüketim giderlerinin çok çok altında.

Geçtiğimiz günlerde elektriğe %10 ve doğalgaza %15 oranında getirilen zamlar ile birlikte işçilere kabarık faturalar olarak yansıyacak olan tüketim zamlarına karşılık asgari ücrete ve emekli maaşlarına yansıtılan düşük zam oranları milyonlarca işçiyi büyük bir sömürüyle karşı karşıya getiriyor.

Resmî Gazete'de yayımlanan 2012 ilk yarıyıl programına göre asgari ücretin 2012 yılı Ocak ve Temmuz aylarında yüzde 3 oranında artırılması öngörülüyor. Yani 837 lira olan asgari ücrete 25 lira zam gelecek. Gelir vergisi ve damga vergisi gibi kesintiler ile birlikte %28'i kesilen asgari ücrete tabi bir işçinin eline geçen net ücret 599 lira olacak. 2012

Asgari ücretten vergi kalksın

programının geçtiğimiz hafta açıklanan kısmı da milyonlarca kamu emekçisinin de maaşlarında %6'lık zamlar yapılacağı yönündeydi.

Hükümetin arka arkaya yaptığı zamlara karşılık, bir işçinin tüm kesintiler ve vergiler çıkarılınca elinde kalan net maaş, bir aylık geçimi karşılamaktan çok uzak olduğu gibi insanca bir yaşam için gerekli minimum giderlerin karşılanmasını sağlanmasını imkansız kılıyor.

"Gelir vergisi", "damga vergisi" gibi işçilerin maaşlarından kesilen, **KDV**, **ÖTV** gibi tüketim giderleri olarak karşımıza çıkan vergilerin kaldırılması bir yana, tüketim malzemelerine yapılan, alım gücünü yerle bir eden uçuk zamlara kıyasla memur

maaşlarına, emekli maaşlarına yapılan zamlar ve asgari ücret artışları da bu oranların çok altında kalıyor.

Emekçiye değil zengine vergi

Asgari ücret zaten çok düşük. Her yıl yapılan zamlar 10-15 TL civarında. Günlük artış 40-50 kuruş.

Asgari ücretin yaklaşık üçte biri kesintilere girmekte. Sigorta, işsizlik sigortası, damga vergisi ve nihayet gelir vergisi.

Sosyalistler asgari ücretten her türlü kesintinin kalkmasını, bütün düşük ücretlerden gelir vergisinin kalkmasını talep ediyor.

İşçi ve emekçilerin brüt ücretlerinin üçte biri vergilere giderken birde KDV ve ÖTV adıyla vergi veriyorlar. Alınan her temel tüketim maddesinde verilen vergiler bütçe gelirlerinin çok önemli bir kısmını oluşturken emekçiler ise yaşayamaz hale gelmektedirler.

İstanbul Bilgi Üniversitesi öğrencileri tutuklama ve gözaltı terörünü protesto ederken...

Susma haykır: Devlet terörüne son!

Başbakan PKK'ye "silah bırak" diyor. Türk aydınları ve kendine solcu diyen pek çok parti ve örgüt aynı şeyi söylüyor. Silahsız siyaset yapan Kürt siyasetçiler ise zindanlara dolduruluyor.

"KCK operasyonu" adı altında yürütülen gözaltı ve tutuklama kampanyası Kürt hareketini silahlı direnişten başka bir yol bırakmazken, **Batı'da Kürt halkının dostları susturulmak isteniyor**. Prof. Dr. Büşra Ersanlı ve enternasyonalist aydın Rağıp Zarakolu tutuklandı.

Son iki yılda **7 bin BDP'li** gözaltına alındı. **4 bine yakın** tutuklandı. Tutuklamalar sonucu yasal Kürt partisi BDP'ye siyaset alanı bırakılmadı.

Düzmece bir dava

Hükümete ve orduya yandaş medya tek bir propagandayı yürütüyor. Hükümete akıl verenler operasyonların devam etmesini istiyor. Onlara

göre "KCK operasyonları" Kürt sorununun çözümünü sağlayacak!

Bu ilk başta evlatları cepheye sürülüp ölüme gönderilen Türk emekçilerine söylenmiş bir yalandır. PKK'yi yok ederek, Kürt siyasetçileri tutuklayarak Kürt sorunu çözülemez. **27** yıldır süren savaş boyunca aynı şeyi yaptı devlet. Buna **çözumsuzlük** denir.

Kürt sorunu demek PKK-KCK sorunu demektir. Devlet ve hükümet elbette bunu biliyor. Bu yüzden PKK yöneticileri ve **Öcalan** ile bir çok görüşme yaptılar. Bunu halktan sakladılar. Kürtlere bir çok söz verdiler. Ancak hiçbirini tutmayarak savaşın yeniden başlamasına neden oldular.

Silahsız siyaset yapan Kürtler tutuklanıyor, PKK nasıl silah bırakacak? **88** yıldır devletten aynı tutumu gören Kürt halkı nasıl güvenecek? "KCK operasyonları" tüm barış imkanlarını dinamitliyor.

Tutuklama terörü demokrasi için bir tehdittir. Seçilmiş belediye başkanlarının görevden alınıp tutuklanması bir darbedir. **6 BDP milletvekilinin hala zindanlarda tutulması** "çözüm yeri meclis" sözünün anlamsızlaştırılmaktadır. "KCK operasyonları" sürdürüldükçe sadece Kürtler ve onların dostları değil, tüm demokratlar ve muhalifler tehdit altındadır.

AKP hükümeti tutuklamaları 12 Eylül anayasasına ve onun uzantısı **Terörle Mücadele Yasası**'na (TMY) dayanarak yapıyor. Darbe yasaları çöpe gitmeli. TMY baştan aşağı değiştirilmeli. Anti-demokratik uygulamalar derhal sona ermeli. **Eşit kardeşlik, gerçek adalet ve onurlu bir barış için KCK tutukluları serbest bırakılmalı**. Sosyalistlerin görevi Türk işçilere ve emekçilere devlet terörünü teşhir etmektir. Bunu yapabildiğimiz oranda baskıya son verecek, barışa yaklaşacağız.

Hrant Dink cinayetinin arkasında duran failer açığa çıkarılmadı:

'AKP suç ortağı'

Hrant Dink cinayeti davasında sona doğru yaklaşıyoruz. Savcı en son verdiği mütalaa da cinayetin Ergenekon'un Trabzon hücresi tarafından işlendiğini söyledi ama deliller olmadığı için Ergenekon çetesi ile bağlantı kurulamadığını iddia etti. Nedir bu yapı? Hrant Dink cinayetinin Ergenekon denen örgüte bir bağlantısı var mıdır?

Roberto Koptaş: Ben bağlantısı olduğuna inanıyorum. Bugüne kadar ortaya çıkan deliller, konuşma dökümleri, notlar, **Hrant Dink'in** kendi yazdıkları - son iki yazısında Veli Küçük'ün davalarına gelmeye başladıktan sonra gerçekten korktuğunu açıkça yazmış olması - bana Ergenekon'la bu cinayet arasında yoğun bir ilişki olduğunu düşündürüyor. Ama savcının mütalaa'sı çok zayıf ve hukuken de kolayca çürütülebilir. Kesinlikle karşı olmamız gereken bir şey. Çünkü bir savcının görevini yapmayıp, hiçbir kanıt ortaya koymadan **"ideolojik ortaklık olduğu için Ergenekon örgütünün Trabzon hücresidir"** diye bir tespit yapması hukuken çok kolay çürütülebilir ve yok sayılabilir bir şey gibi geliyor. Ama asıl şey, bu cinayet Ergenekon'u aşan çok daha geniş bir ağ tarafından işlenmesidir. Hazırlık aşamasında veya sonrasında cinayetin sorumlularının üzerinin örtülmesi çabalarında; yani polis, emniyet ve istihbarat içinde, Ergenekon'la bağlantılı ya da bağlantısız bu cinayetin işlenmesini meşru gören, işlenmesi için bazı bilgileri gizleyen, işlendikten sonra ortaya çıkmasını engelleyen devlet görevlileri var. Savcının yaptığı yorum bunların hiçbirine temas etmiyor. Şu anda tutuklu üç sanıkla sınırlı bir çerçeve ve hiçbir kanıt göstermeden de Ergenekon gibi ne olduğu da aslında çok belli olmayan bir örgüte bağlantılandırılması bizim resmin bütününe ulaşmamızı engelliyor.

Mesela TİB tarafından telefon kayıtlarının silinmesi, bunu da o çerçevede ele alabilir miyiz?

Benim hissettiğim şu: Vermemek için bu kadar yoğun bir çaba gösteriliyorsa, bunla ilgili çok yoğun bir halkla ilişkiler çabası yürütülüyorsa - ki bununla ilgili yazan her gazeteci TİB başkanı tarafından aranıyor ve yalan yanlış bilgilerle yönlendirilmeye çalışılıyor - o kayıtlarda, yani cinayet mahallinden yapılan telefon görüşmelerinde saklanmak istenen bir şey var duygusu uyandırıyor. Önce **"özel hayatın gizliliği"** dendi, sonra verildiği söylendi, ama verilen bilgiler bizim istediğimizle ilgisi olmayan sadece ortalığı bulandırmak için verilmiş bilgilerdi. Demek ki cinayet mahallinden yapılan telefon konuşmalarında bizim üç zanlı dışında başka failere ulaşmamız mümkün ki verilmek istenmiyor. TİB'in yapısına baktığımızda içinde jandarmadan, polisten ve istihbarattan elemanlar var. Burada temsil ediliyorlar. TİB özerk gibi görünse de devlet kurum-

ları tarafından oluşturulmuş bir yapı. Bu kurumlar cinayetle ilgili sorumlularının açığa çıkmaması için ellerinden geleni yapıyorlar. **Hrant'ın katillerinin her duruşmasında yeni bir slogan üretiyor. Suçluların, cinayetin arkasındaki gerçek güçlerin yakalanması için. Mesela 'öldür diyenler yargılsın' diye bir slogan üretmişti Hrant'ın Arkadaşları daha önce. Ama bakı-**

yoruz ki bu cinayette sorumluluğu bulunanlar ödüllendiriliyor, terfi ettiriliyor. Cinayetin üzerinden yaklaşık 5 yıl fazla zaman geçti, tepedekilere nasıl ulaşıyor?

Kamuoyunun bu yaklaşık 5 yıllık süreçte üzerine düşeni fazlasıyla yaptığını düşünüyorum. Hrant Dink'in sadece bu üç zanlı tarafından öldürülmediği ve devlet kurumlarıyla ilişkili kişilerin bu cinayette rolü

olduğu bence artık toplumsal bir kabul haline gelmiş durumda. Gazeteciler de ellerinden geleni yaptılar, medyada bir ölçüde elinden geleni yaptı. Burada tek sorun, bunun arkasında bir siyasi iradenin durmamış olması. Bu da AKP'yi suç ortağı yapan bir durum bence. Kendi döneminde işlenmiş bir cinayeti sadece tetikçilerin yakalanmasıyla sınırlı tutmak, bunu bir başarı olarak sunmak ve ötesine geçmek için hiçbir adım atmamak AKP'yi suç ortağı yapıyor. Başbakan, cinayetin işlendiği ilk günlerde "bu bizim namus meselemiz" demişti ama bunun gereğini hiçbir zaman hiçbir şekilde yerine getirmemişti. Başbakanlık Teftiş Kurulu raporunda bile birçok devlet görevlisinin, polisin sorumluluğu olduğu, ihmali olduğu dile getiriliyor. Bunların haklarında soruşturma açılmasına izin verilmedi. En son 28 devlet görevlisi hakkında açılmış olan bir savcılık soruşturması var. Soruşturmanın açıldığı gün **İçişleri Bakanı Beşir Atalay** bir açıklama yaparak **"böyle bir soruşturma yok"** dedi. Böylece soruşturmayı da düşmüş hale getirdi. O dosya savcılıkta açılmış durumda ama ilerlemeden duruyor. Cinayetin dördüncü yıldönümünde bir röportajda söylemiştim **"iktidar sıfır aldı"** o noktadayız hala. Cumhurbaşkanı, biraz da gazetecilerin zorlamasıyla Devlet Denetleme Kurulu'nu (DDK) harekete geçirdi. Bu da olumlu bir adım, bir sonuç çıkar en azından diye umuyoruz çünkü son dayanak noktası olacak. 4,5-5 yıla baktığımızda bu süreci bütün olarak gözden geçirdiğimizde sadece bir hayal kırıklığı ile sonlanma ihtimali var.

DDK'nın hararetli bir şekilde çalıştığı bilgisi bize iletiliyor. Umarım olumlu bir sonuç çıkar, ancak sürece baktığımız zaman umutlu olamıyoruz.

Hrant Dink cinayetinde çok sonra gerçekleşen Muhsin Yazıcıoğlu olayı için Devlet Denetleme Kurulu hemen üzerine gitmeye başladı. Cumhurbaşkanı çok kez açıklama yaptı, şimdi de sonuna yaklaşıyoruz diye. Bunlar neden Hrant Dink davasında olmadı?

Bence bunun çok basit bir sebebi var: Çünkü hükümet kendi tarafında olduğunu vasa ettiği bir takım memurları, emniyet müdürlerini koruma refleksiyle hareket ediyor. Onların safında olan bazı devlet görevlileri bu cinayetten haberdardı ya da bizzat planlamasına katıldı veya üzerini örtülmesini sağladı. Devlet ve hükümet bir anlamda kendi adamlarını koruma refleksiyle hareket etti ve o anlamda **"eli kolu bağlı."** Bütün bu süreç AKP'yi suç ortağı yapıyor dememin de sebebi bu. Gerçeğin açığa çıkması için gereken adımları atmıyorlar çünkü bu pisliğin kendilerine bulaşmasından korkuyorlar.

Röportaj: Cengiz Algan

Hrant Dink'in cenazesinde yüzbinler "Hepimiz Ermeniyiz" diye yürümüştü.

Hrant için adalet için

14 Kasım'da
saat 10'da
yine
Beşiktaş'tayız!

Tahrir'den Times Meydanı'na

2011 nasıl da mucizelerin yılı haline geliyor. Tunus ve Mısır'daki devrimlerle başladı ve kapitalizme karşı küresel eylem günü ile devam etti. 15 Ekim'de tüm dünyada bir milyon kişinin eylem yaptığı tahmin ediliyor.

İki olay da birbiriyile bağlantılı. Arap devrimleri-özellikle **Tahrir Meydanı**'nın işgali-kolektif kendini özgürleştirmenin somut görüntülerini sağladı. Dolayısıyla onlar tam da devrim düşüncesini yenilediler. Tüm dünyada şu an tanık olduğumuz, her yerde **Tahrir Meydanı**'nu görme isteğinin bir ifadelere. İspanya devletinin her yerindeki meydanları işgal eden 15 Mayıs hareketi bu isteği ifade ediyor.

15 Ekim'deki küresel eylem günü çağrısı hareketten geldi. Ancak onun gerçekleşmesini sağlayan New York'daki **"Wall Street'i işgal et!"** hareketinin etkisiydi. Bir anlamda yaşananlar kapitalizme karşı uluslararası hareketin on yıl kadar önce nasıl ortaya çıktığını hatırlatıyor. O zamanlar da ABD'de **-Dünya Ticaret Örgütü'**nün Kasım 1999'daki zirvesindeki- bir eylemin küresel bir yankı yaratmıştı.

Ama hareketin hızı arttı. Seattle gösterileri neoliberalizme karşı, birkaç yıldır gelişmekte olan güçlü bir hareket yarattı. Avrupa'daki ilk kayda değer gösteri olan 2000 Eylül'ünde Prag'daki IMF zirvesine karşı yapılan eylemlerin ortaya çıkması için neredeyse bir yıl çemesi gerekti. Bugünkü ABD'ye bakanlar iki durum arasında belirgin benzerlikler görebilir. O zaman da şimdi olduğu gibi görevde **Kongre**'deki sağcı, **Cumhuriyetçi** muhalefetle uğraşan **Demokrat Parti**'li bir başkan vardı. **Barack Obama** gibi **Bill Clinton** da seçilmesinin Amerikan solunda yarattığı gerçek değişim umutlarına ihanet etti.

En büyük fark şimdi durumun çok daha kötü olması. **"Çay Partisi hareketi"** tarafından yönlendirildiği şekliyle **Cumhuriyetçi** sağı bugün 1990'larda olduğundan daha kudurluş durumda. Ayrıca o zamanlar büyüyen ABD ekonomisi bugün derin bir krizine ardından durgunluk yaşıyor.

Şüphe yok ki küresel ekonomik kriz tepkisinin hızlanmasını açıklamaya yardımcı oluyor. Aynı zamanda **Facebook**'un ve diğer

sosyal medya araçlarının dünyanın her yerindeki deneyimleri iletme ve oynadığı rolü kabul etmeliyiz.

Devrimler

Ancak kimse **Arap Devrimleri**'nin önemini gözden kaçırmamalı. 1990'ların sonunda hakim devrim imajı halk isyanlarının Batı yanlısı neoliberal rejimler ürettiği Stalinist rejimlerin çöküşünden kaynaklanıyordu.

Şimdiyse elimizde ABD'nin Ortadoğu'daki en yakın müttefiklerinden birine karşı ayaklanmanın sembolü olan **Tahrir Meydanı** var. Ancak Tahrir'in buzağının görünüm kısmı olduğunu vurgulamaya değer. **Mısır Devrimi**'nin gerçekliği çok daha karmaşık.

Hüsni Mübarek'e karşı olan isyan **İskenderiye ve Bur Said** gibi diğer şehirlerde çok daha yoğun ve çok daha fazla şiddet içeriyordu. Bir dizi ilerici politik ve sosyal güç, iktidarda kalmak için mezhepsel pogromları kullanmaktan çekinmeyeceği anlaşılan askeri rejimle mücadele ederken, devrimin kaderi belirsizliğini koruyor.

Bu mücadelenin sonucunu Mısırlıların çoğunluğunun -işçiler, köylüler, şehir yoksulları- politik olarak nasıl harekete geçeceği belirleyecek. Ancak bu durum elbette yalnızca Mısır'a özgü değil.

Geçen yıl boyunca patlayan sokak-merkezli protesto hareketleriyle örgütlü işçi sınıfının birleşmesi mümkün. **"Wall Street'i işgal et"** hareketinin New York sendikalarından kazandığı destek son derece iyi bir işaret.

Ama **Slavoj Zizek** geçenlerde işgalcilerle konuştuğundan tamamen doğru söylüyordu. Zizek onlardan kendilerini anın coşkısına kapılmamalarını ve mücadeleyi çok daha geniş bir sosyal alanda nasıl sürdüreceklerini düşünmelerini istedi:

"Burada hoş zaman geçirirken, kendinize sevdalanmayın. Karnavallar ucuz gelir- onların değerini asıl belirleyen şey ertesi gün neyin geride kaldığı, bizim normal günlük hayatımızın nasıl değiştiğidir. Sabırlı ve çok çalışmaya sevdalanın- henüz başlangıçtayız, sonda değil"

Alex Callinicos

7 milyarıncı bebek: Filipinli Danica May Camacho

Dünya nüfusu: 7 milyar çok mu?

Yapılan çeşitli hesaplamalarla dünya nüfusunun artık 7 milyar olduğu saptandı. Birleşmiş Milletler açığa gözlerini açan Filipinli bir çocuğu dünyanın 7 milyarıncı insanı olarak kabul etti.

Batı medyası 7 milyarlık dünya nüfusunun çok öne çıkarıyor. İrkçi bir söylemle 7 milyar insanın dünya için çok fazla olduğu anlatılıyor. Bu, orta sınıflar içinde giderek hakim söylem haline de geliyor.

Gerçekten de dünyanın bir çok yerinde ve özellikle Afrika'da insanlar, özellikle de çocuklar arasında yaygın bir besin yetersizliği, açlık var.

Ne var ki açlık ve besin yetersizliği yetersiz gıdadan kaynaklanmıyor. Aslında dünyanın besin üretme gücü 7 milyar insanı ve daha fazlasını beslemeye yetecek ölçülerde ama gıda ürünlerinin ticari kullanımı çok sayıda insanın aç kalmasına yol açıyor.

Yüksek gıda fiyatları nedeniyle insan gıda ürünlerini satın alamıyor ve aç kalıyor.

Öte yandan nüfus artış hızı aslında büyük ölçüde azalıyor. 20'inci yüzyılın ikinci yarısında dünya nüfusu yüzde 140 arttı. Bunun bir nedeni çocuk doğumlarındaki artış ise, diğer nedeni de ölüm oranlarındaki düşüş.

Konu üzerinde çalışan bilim insanları dünya nüfusunun 2050'ye kadar yüzde 50 artacağını, sonraki 50 yılda

ise sadece yüzde 11 artacağını hesaplıyorlar. Yani 2025'de dünya nüfusu 10.5 milyar, 2100'de ise 12.5 milyara çıkacak.

Yaşam koşullarının düzelmesi ile birlikte ailelerin büyüklüğü de küçülmekte. Yoksul ülkelerde nüfus artışı hızlı, zengin ülkelerde ise nüfus artışı daha az ve hatta bazı zengin ülkeler nüfuslarının azalmakta olmasından şikayetçi.

Daha büyük nüfus ise daha çok sayıda insanın çalışması ve daha fazla üretim demek ve yoksul ülkelere nüfus artışının nedenlerinin başında bu geliyor.

Bu arada bazı ürünler giderek hızla azalıyor ve yok olma noktasına doğru geliyor.

Örneğin petrol. Ne var ki çokuluslu şirketlerin tekelindeki dünya petrolü küresel ısınmanın başlıca nedenlerinden birisi ama aynı zamanda petrolün yerine geçebilecek ve küresel ısınmayada neden olmayacak yeni sürdürülebilir enerji kaynakları var. sadece şimdilik yeterince karlı bulunmadıkları için yeterince öne çıkmış değiller.

Kıscacası dünya nüfusu artıyor ama bu artış aynı zamanda yavaş yavaş durgunlaşıyor. Öte yandan dünyanın kaynakları var olan nüfusu beslemeye yeterli ölçüde.

Açlık ve yetersiz beslenmenin nedenleri yetersiz gıda üretimi değil, gıda ürünlerinin pahalı olması.

Afganistan savaşının maliyeti

→ 132.000

Afganistan'da 132 bin NATO askeri savaşıyor. Bunun 90 bini ABD'den, 1.840'ı Türkiye'den.

→ 2.668

NATO güçlerinden 2.668 asker öldü, 20 bin civarında yaralı var.

→ 11.138

11.138 Afganistan güvenlik görevlisi öldü.

→ 40.000

ABD'ye göre 40 bin Taliban savaşçısı öldü.

→ 40.000

40 bin civarında sivil öldü.

→ 100.000

Toplam 100 bin ölü.

→ 450 milyar dolar

Savaşın sadece ABD'ye maliyeti 450 milyar dolar.

→ 1 trilyon dolar

ABD Afganistan'da 1 trilyon dolar değerinde değerli maden buldu.

Fukushima 30 yılda temizlenecek

Japonya'da yaşanan depremden sonra hasar gören Fukuşıma Daiichi nükleer santralının temizlenmesine ilişkin kurulan devlet kurulu ilk raporunu açıkladı.

Kurulun raporuna göre nükleer santralın temizlenmesi için 30 yıl gerekecek. Bağımsız bilim insanları bu sürenin çok daha uzun sürebileceğini açıkladılar.

Eğer nükleer santralın sahibi olan Tokyo Enerji Şirketi santrali güvenli bir biçimde durdurabilirse (soğuk kapama deniyor) bu takdirde temizlik hemen başlayacak. Ancak kazadan bu yana 8 ay geçmesine rağmen henüz santralın güvenli bir biçimde kapatılması mümkün olmadı.

Öte yandan radyasyonlu atık daha şimdiden dev boyutlara ulaştı. Şimdiden Santralın hemen yakınındaki Fukusima kentinde 10 stad alanını dolduracak miktarda radyasyonlu atık birikmiş durumda. Santral kapatıldıktan sonra birikecek olan radyasyonlu atık miktarı bundan defalarca daha fazla olacak.

Radyasyonlu atığın en az 30 yıl boyunca çevreye büyük bir tehdit oluşturacağı biliniyor.

Resmi komisyon Fukusima nükleer santralının kapatılması için 1.75 milyar dolar harcanacağını öngörüyor. Bağımsız uzmanlar ise bu harcamanın en az 1.3 trilyon dolar, yani komisyonun hesapladığından yaklaşık 1000 kere daha fazla harcama yapılacağını ifade ediyor.

Nükleer santral yapımları durduruldu

Fukusima kazasından sonra başta Almanya olmak üzere bir çok ülke santral yapımlarını durdurdukları gibi var olanları da kapatmak için kararlar aldı.

Yetkililer yavaş yavaş nükleer santralların ne kadar korkunç bubi tuzağı rolü oynadıklarını fark ediyorlar.

Türkiye'de ise AKP hükümeti nükleer santral yapımına devam etme kararında olduğunu açıkladı. Hükümet bir yandan nükleer santrallar için yer saptarken diğer yandan da santralların yapımı ve çalıştırılması için kadro eğitmeye başladı.

Fukusima kazası nükleer santralların ne kadar güvensiz ve tehlikeli olduğunu göstermenin yanında ne kadar pahalı olduklarını da gösteriyor.

Türkiye'de nükleer santralların yapımına karşı mücadeleye katılmak istiyorsanız

KEG: kureseleylem.org

Yunanistan ayakta!

Yunanistan son bir buçuk yıldır ondan fazla genel grev ve onlarca çeşitli sektörlerde çalışan işçilerin grevleriyle çalkalanıyordu.

Grevler artık günlük yaşamın olağan bir parçası haline geldi.

İşsizliğin yüzde 16'ya ulaştığı ve ekonominin bir yıl içerisinde yüzde 5,5 küçüldüğü Yunanistan Avrupa ülkeleri arasında sınıf hareketinin en militan olduğu ülke durumunda. IMF ve AB tarafından kamu çalışanları ve emekli maaşlarının ödenebilmesi için 8 milyar Euro'luk bir yardım yapılacağı. Ancak **IMF, AB ve Avrupa Merkez Bankası** üçlüsünün Yunan hükümetinin 2011 mali hedeflerine ulaşmaması nedeniyle yapacağı 110 milyar euro değerindeki kurtarma paketi yardımının son taksitini yeni bir reform paketi çıkarılmadan göndermeyeceğini açıklaması ve Yunan hükümetinin yeni bir kemer sıkma paketini onaylaması sonucu Yunan işçi sınıfı bir kez daha grev ve gösterilerle sokağa çıktı. Bu paket kamu çalışanlarının maaşlarında kesinti yapılması, emekli maaşlarında bir takım düzenlemeler, 30 bin kamu çalışanının işten çıkarılması ve tüketim ve gelir vergilerinde artışları kapsıyordu.

İlk oylaması Çarşamba günü yapılan kemer sıkma paketi parlamentodan geçerken ülkede genel grev vardı. Perşembe günü ise ikinci tur oylamada ise ve işçiler yine genel grevdeydi. AB ve IMF Yunan hükümetini paketin çıkması için sıkıştırırken sadece Kasım ayı ödemelerini yapabilecek kadar bütçesi kalan **PASOK** hükümeti ise köşeye sıkışmış durumda.

Bütün bu saldırılara karşı Yunanistan işçi sınıfı militan bir direnişle

karşı vermeye başlamıştı. Ardi ardına gerçekleşen grevlerin en sonuncuları, 22-23 Eylül'de toplu ulaşım çalışanları ve taksii şoförlerinin grevi, 27-28 Eylül'de büro çalışanlarının grevi, 5 Ekim'de kamu çalışanlarının gerçekleştirdiği 24 saatlik genel grev, 15 Ekim'de on binlerin katıldığı "**İşgal et**" eylemleriydi.

En son ise kemer sıkma paketinin parlamentoda oylandığı 19-20 Ekim için ilan edilen 48 saatlik genel greve bütün sektörlerden işçiler büyük katılım gösterdi. 19 Ekim'de yapılan gösteri için haber ajansları sadece Atina'nın **Sintagma** meydanındaki gösteriye 100 binden fazla insanın katıldığını duyurdular. Ülke çapında ise 500 bin kişi sokağa çıktı. Gösteriler

ve genel greve rağmen 19 Ekim'deki ilk tur oylamada paket kabul edilerek ikinci tur oylamaya kalmıştı. İkinci tur oylamada da 154 evet, 144 hayır ile paket parlamentodan geçti.

Oylama sırasında 10 bin kişilik bir kalabalık parlamentoyu kuşattı ve çatışmalar yaşandı. Başkent Atina'da 50 bin kişi gösterilere katıldı. İkinci gün yaşanan gösterilerde ilk gün de yaşanan çatışmalar artarak devam etti ve 53 yaşındaki bir inşaat işçisi Atina'da hayatını kaybetti. Onlarca kişi yaralandı ve gözaltına alındı. Bu gösteriler, özellikle ilk gün, ülkenin 2010 Mayıs'ı da dâhil olmak üzere gördüğü en geniş katımlı eylem oldu.

The Guardian'a konuşan bir kamu emekçisi "bu krizin gerçek sorumlusu olan zenginler, vergi kaçırıcılar ve parlamentoda oturan 300 kişi faturayı ödeyenler değiller. Üzülerek söylüyorum, bence kan akıtmanın zamanı geldi. Ne zaman barışçıl bir gösteri yapsak daha fazla kesinti yapıyorlar ve hep işçiler ödüyor bedelini. En büyük şarkıcılarımızdan birinin dediği gibi insan sadece ateş ve bıçakla gelişebilir. Eğer bu ölümcül politikaları durduracaksak insanlar ölmek zorundadır."

Sokakları dolduran yüz binlere, bir yıl içinde gerçekleşen ondan fazla genel greve ve bu kamu emekçisinin sözlerine bakılırsa Yunanistan'da da korku yavaş yavaş yer değiştiriyor. Hükümetten umudunu kesen işçi sınıfı kendi kaderini kendi ellerine alma yolunda ilerlemeye devam ediyor.

DEVİRİMCİ, ANTİKAPİTALİST GAZETE

sosyalist işçi'ye

abone olun

Parti ve Sınıf - Chris Harman
broşürü kazanın

DSİP'e katılın
birlikte değiştirelim

dsip.org.tr

⇒ devrimci
sosyalizme
güç ver

⇒ başka bir
dünya mümkün

Libya:

Kaddafi'den sonrası

Tanklar göstericilerin üzerine yürüdüğünde, ateş açıp insanları öldürmeye başladığında, 40 yıllık diktatör elindeki silah gücünü 15 Şubat 2011 günü kendi halkına karşı amansızca kullanmaya başladığında aslında Kaddafi'nin sonu belirlenmişti.

Süreç emperyalistlerin Libya'ya müdahalesi ve Kaddafi yandaşları güçleri bombalamaya başlaması ile hızlandı, ama sadece hızlandı.

Kaddafi'nin öldürülmesine Arap halkları bir damla gözyaşı dökmedi. Tam tersine Libya'da halk sokaklara çıktı ve sevinç gösterileri yaptı. Suriye'de ve Yemen'de ise göstericiler sıranın kendi diktatörlerine geldiğinin bir kere daha -ama kendilerine güvenleri daha da artmış bir biçimde- tekrarladılar.

Kaddafi'nin öldürülmesine en çok sevinenlerin arasında eski emperyalist dostları da vardı. Onun ölümüyle birlikte bütün işbirliği surları da mezara gömüldü. Artık rahat nedes alabilirdi.

Bazıları, tabii daha çok solda yer alan bazıları, Kaddafi'yi bize anti-emperyalist olarak sunmaya çalışıyor. Emperyalistlerin müdahalesini ise bunun kanıtı olarak gösteriyorlar ve tabii bu arada Libya halkının mücadelesinin küçümsemeye çalışıyorlar.

Aynı güçler benzer bir söylemi Suriye ve Esad için de tutturmuş durumda. Onlara göre Esad'da emperyalizme karşı direniyor! Esad'ın bu direnişi binlerce Suriyeli emekçinin yaşamına mal oldu.

Bir de Libya'da Geçici Ulusal Konsey'in şeriat ilan ettiği safatası var dillerde. Bunu söyleyenler Libya anayasasının zaten şeriat olduğunu elbette biliyorlar ama aynen Amerikan emperyalizmi gibi gerçekleri çarpıtarak bölgede bir İslami "tehlike" olduğunu ima ediyorlar. Tunus'ta, Mısır'da, Libya'da, Suriye'de laik rejimler vardı ve şimdi emperyalizmin yeni düzenlemesi ile buralara şeriat geldi, geliyor.

Bu, çok açık ve çirkin bir çarpıtma. Bütün bu ülkeler anayasalarında ya açıkça şeriat derler ya da Suriye anayasasında olduğu gibi "bizimki İslamcı bir anayasadır" derler. Dolayısıyla zaten islamcı, şeriatçı olan ülkelerde yeniden şeriat getirmek sadece Türkiyeli ulusalci sosyalistlere ait bir tutumdur.

Kaddafi "sıçanlar" diye nitelendirdiği ve üzerilerine tanklarını sürdüğü halkın ellerinde öldü. Devrilmesinde Batılıların rolü büyük ama halk yığınları halinde ayaklanırken Libya'yı Batılılara teslim etmek için ayaklanmadı.

Bingazi'de, Zaviya'da, Misrata'da büyük yığınlar, gençler ve kadınlar özgürlük isteyerek, Mısır ve Tunus'taki kardeşlerinin eylemlerini tekrarlamaya çalışarak ayaklandılar ve şiddetle, muazzam bir şiddetle karşılaştılar.

Şiddet karşısında ayaklanma geriledi. Kaddafi elindeki silahları kendi taraftarlarına, kendi aşiretine dağıttı ve göstericilerin karşısına kolluk kuvvetlerinin yanı sıra kendi taraftarlarını da silahlanmış bir biçimde çıkardı.

Mısır ve Tunus'tan Kaddafi öğrenmişti. Sadece o değil, Yemen'de, Suriye'de egemenler Mısır ve Tunus'tan öğrendiler ve hem şiddetin dozunu çok yüksek tutular hem de kendilerine yakın kesimleri silahlandırıp sokaklara çıkardılar.

Buna rağmen Libya'nın ikinci kenti Bingazi'der göstericiler sonunda duruma hakim oldular ama bu defa üzerlerine ağır silahları ile ordu geldi ve işte bu

noktada NATO, batılı güçler Kaddafi birliklerini bombalamaya başladılar.

Arap halkları Batılıların müdahalesini istemedi. Çünkü sayısız deneyile biliniyordu ki Batılılar bu "insani müdahaleyi" gerçekten insani müdahale için değil, Libya'nın zenginliklerini yeniden paylaşmak için yapıyorlar.

Nitekim öyle oldu. Batı yanlısı bürokratlar, Kaddafi saflarından göstericilere katılan eski rejimin kimi yöneticileri ayaklanmanın başına geçtiler ve sonunda Kaddafi rejimi yıkıldı.

Batılılar derhal petrolü paylaşmak için uluslararası konferanslar düzenlediler.

Ne var ki Libya'da Geçici Ulusal Konsey (GUK) duruma bütünüyle hakim değil. Bir çok kentte oluşan yerel yönetimler ayaklanma sırasında da şimdi de GUK'un otoritesini tanımıyorlar, bazı kentler GUK ile batılı şirketler arasında imzanan anlaşmaları tanımıyorlar.

Kısacası Libya'da yeni bir mücadele süreci başlıyor.

Bu süreçte Libya emekçileri huzla örgütlenme olanağı bulurlarsa süreç Ortadoğu işçi ve emekçileri açısından yeni bir döneme geçebilir.

Doğan Tarkan

Türkleştirme Politikaları toplantısında Atilla Dirim, Rober Koptaş ve Arus Yumul.

Marksizm 2011

Tunus ve Mısır'da başlayan isyanın ve devrim hareketinin Ortadoğu'dan ABD'ye, Wall Street'e sıçradığı günlerde İstanbul'da gerçekleşen Marksizm 2011 Güz tartışmalarının ana vurgusu "Havada devrim kokusu var" oldu. Üç gün boyunca canlı ve özgün tartışmaların yaşandığı toplantıların sonunda 26 Kasım'da Barış İnişiyatilerinin örgütlediği Kardeşlik, Barış ve Adalet çağrısıyla sokağa çıkma çağrısı yapıldı.

Kapitalizmin krizi

2008'de hissedilen krizin Dünya'da ve Türkiye'de daha da derin hissedileceğine dair korku bütün dünyada paylaşılıyor. Marksizm 2011'de de, "Kapitalizmin krizinde Türkiye" toplantısında konuşan **Erkin Erdoğan**, küresel krizin geldiği nokta ve kapitalizmin krizler üretme yapısı üzerinde dururken, **Ümit İzmen** ise sadece ekonomik yaklaşımların siyaset alanında etkili olamayacağını ve ekonomik determinizmin dünyayı açıklamaktan uzak olduğunu ifade etti.

Barış ve çözüm

Kürt sorununda açılımın Kürt halkına yönelik bir yandan tutuklama bir yandan operasyon içeren bir saldırıya evrildiği şu günlerde, "Kürt sorununda çözümün neresindeyiz?" başlıklı toplantıda, barış için batıdan bir ses

çıkarmanın aciliyeti konusunda vurgular yapıldı.

Yasaklı kitap **Öcalan'ın İmralı Günleri'nin** yazarı **Cengiz Kapmaz**, müzakere süreçlerine ilişkin bilgi verip, hükümetin çözümünden yana adımlar atmadığını ve bu nedenle de süreci tıkayan başlıca aktör olduğunu ifade ederken, çözüm için batıda barış sesine ihtiyaç olduğunu ifade etti. **Şenol Karakaş** da, bütün bu süreçte Kürt hareketinin yalnızlaştırıldığını ve buna karşı koymak gerektiğine işaret ederken, barış için Türkiye tarafında solun üzerine düşen tarihsel görevin, PKK'ye silah bırakma çağrılarını yapmak yerine hükümeti müzakere masasına oturtmak için mücadele etmek olduğunu ifade etti.

Muhafazakarlık nedir?

Son yıllarda "muhafazakarlaşıyoruz" söylemlerinin orta sınıfları sarıyor. Muhafazakar bir parti olduğu iddiasındaki AKP, Türkiye'de siyasal ve ekonomik pek çok "değişim"e, değişikliğe imza atıyor. Marksizm'de "Muhafazakarlığın tarihsel kökenleri" başlıklı toplantıda MSÜ Sosyoloji Bölümü Öğretim Üyesi **F. Besim Dellaloğlu** ve Taraf yazarı **Roni Margulies** konuştu. Dellaloğlu, Marksist düşünür **Walter Benjamin**'in "konformizmi alt etme" fikri üzerinden gelenek, modernizm, muhafazakarlık ve liberalizm kavramlarını açıkladı. Roni Margulies

Marksizm2011'de gazetemiz okurlarıyla buluştu.

Marksizm 2011'e katılan yüzlerce kişi Mısır'ı, Yunanistan'ı, Wall Street işgalini, devrimi tartıştı.

Nuran Yüce açılış konuşmasını yapıyor.

L: Havada devrim kokusu var

de, Türkiye'deki hâkim anlayış nedeniyle "muhafazakârlık" kavramının doğru kavranmadığını ifade ederek, bu yanlış anlayışların içinde de bir başka biçimiyle "muhafazakarlık" olduğunu belirtti.

Türk egemen sınıfının kanlı tarihi ve demokrasi mücadelesi

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş ideolojisi son yıllarda hiç olmadığı kadar açık bir şekilde tartışılıyor, toplumdaki değişim isteği kendisini her fırsatta ifade ediyor. Devletin kurucu ideolojisinin, tarihsel kökenlerinin tartışıldığı toplantılar da Marksizm 2011'de önemli bir yere sahipti. "Türkleştirme Politikaları" ve "Jakobenizm, halkçılık, İttihat ve Terakki" toplantılarında ise ortak vurgu, 1915 Ermeni Soykırımı'nın tanınması mücadelesinin vazgeçilmez, ertelenemez önemi oldu. İttihat ve Terakki'nin Türkleştirme politikalarının Ermeni halkına yönelik soykırımla başladığı ve bu politikanın yeri geldiğinde imha etme yeri geldiğinde asimilasyon ile sürdürüldüğü konuşuldu. Bu politikalara karşı çıkışta **Hrant Dink**'in Ermeni toplumunun hikâyelerini anlatarak bir kırılma yarattığını ifade eden **Arus Yumul** gibi **Atilla Dirim** de, Türkiye devletinin özünde bütün topluma yönelmiş bir baskı mekanizması olduğunu "Türkleştirme Politikaları" başlıklı oturumda ifade etti. Aynı toplantıda konuşan **AGOS** Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni, **Roberto Koptaş** da

"Jakobenizm, halkçılık, İttihat ve Terakki" toplantısının konuşmacısı, **Hrant'ın Arkadaşları**'ndan **Garo Paylan** ise Ermeni halkının gözünde itihatchılığın ne demek olduğunu bir çok örnekle aktardı. Bu politikanın toplum üzerinde çok derin bir yara kadar, etki de yaptığını ve gündelik milliyetçilik olarak karşımıza çıktığını ifade etti. Bu toplantının diğer konuşmacısı ise DSİP MK üyesi **Yıldız Önen**di. Önen, İttihatçılığın tarihini, kemalizmin bu siyasi geleneğin sürdürücüsü olduğunu ve bu tarihle hesaplaşmanın önemi

Marksizm2011, Enternasyonal marşıyla son buldu. Fotoğraflar: Gökçe Değirmen, Özlem Can, Tülay Karacaörenli

anlattı. Önen ve Paylan, 1915 Ermeni Soykırımı'nın tanınması ve itihatchı zihniyetin yenilmesi için mücadele çağrısı yaptı.

"Askeri vesayet bitti mi?" başlıklı toplantıda konuşmacılar **Eren Keskin**, **Ümit Kıvanç** ve **Cengiz Algan**, askeri vesayetin her görüntüsüne karşı bir mücadele sürdürmek gerektiğini anlattılar. Cengiz Algan, ordunun OYAK aracılığı ile aynı zamanda büyük bir sermaye grubu olduğunu ve bu nedenle de Türk sermayesine entegre olageldiğini ve bunun ilerici olduğu iddia edilen 27 Mayıs darbesi ile mümkün olduğunu anlattı. Eren Keskin de, militarizmin toplumun bütününe sirayet etmiş bir ideoloji olduğunu anlatırken; Ümit Kıvanç, askeri vesayete karşı mücadele etmeye her anlamıyla devam etmek gerektiğini ifade etti.

Devrim

ABD halkı 10 yıldır, derin bir isla-

mafobik propagandaya maruz kalıyor. Ortadoğu halkları, "özgürleştirilmesi gereken geri bir toplum" olarak anlatılıyor. WallStreet'te başlayan hareket ise, o halkın mücadelesini örnek alarak, küresel kapitalizme karşı mücadeleye çağırıyor. Emperyalizm ve **Doğan Tarkan**, **Fehim Taştekin** ve **Ömer Laçiner**'in konuşmacı olduğu "Ortadoğu Devrimleri" başlıklı toplantı da, Ortadoğu'daki devrimlerin güçlenerek devam edeceği vurgusuyla sonuçlandı.

Devrimlerin bütün dünyada ezilenlere umut verdiği bu anlamıyla, egemenlerin kendini daha zayıf, ezilenlerin kendini daha güçlü hissetmesine yol açtığı da **Sinan Özbek**'in sunduğu "Hegemonya mücadelesi ve devrim" başlıklı toplantıda ele alındı.

"Troçki'nin Sosyalizm Anlayışı" toplantısında ise, **Ayşın Altın** ve **Meltem Oral**'ın sunumuyla; özgürlükleri savunan, enternasyonalist bir sol

geleneğin mevcut olduğunu ve bu geleneğin bugün Mısır'daki devrime bakarak heyecanlanan ve değişim isteyen yığınlardan öğrenen bir gelenek olduğunun vurgulandı.

26 Kasım'da sokağa!

Kampanya stantlarının yanı sıra, tutuklu DSİP üyesi **Muhammed Cihad Saatçioğlu** ile dayanışma amacıyla standın da kurulduğu Marksizm 2011'de ilk kez kreş de hizmet verdi.

Marksizm 2011, Ortadoğu'da devrimlerin gerçekleştiği, artık kapitalizmin kalbinden karşı çıkışların yaşandığı bir dönemde gerçekleştiği kadar, KCK tutuklamaları ve Kürt sorununda da savaş çılgınlıklarının devam ettiği bir zamana da rastladı. Marksizm 2011 havadaki devrim kokusunun umuduyla, Türkiye'de daha güçlü bir banş sesinin örülmesi için 26 Kasım'da sokağa çıkma çağrısıyla son buldu.

Hegemonya mücadelesi ve devrim

Kocaeli Üniversitesi'nde felsefe profesörü ve *Felsefelogos* dergisi editörü Sinan Özbek, Marksizm 2011'de yaptığı "Hegemonya mücadelesi ve Devrim" başlıklı konuşmasında, Gramsci'nin fikirlerinden yola çıkarak, hegemonya uygulayacak gücün kendisi tek tek bireyler olmayacağına göre güçlü bir devrimci parti kurulmasının gerekli olduğunu söyledi

Marks temel olarak çalışmalarında, özellikle ileriki dönem çalışmalarında, kapitalist toplumun teknik ifadeyle alt yapısını çözümlenmeye vermiştir dikkatini. Üst yapılar bir anlamda "ihmal" edilmiştir. Aslında Marks'ın bunu yapması kendinden önceki felsefe geleneğinin altyapıların önemini kavramayan tutumudur. Kendi kavramıyla "değneği bükümüştür." Somut maddi ilişkilere doğru bükümüştür.

Gramsci'nin de değnek büküğünü görmek gerekir. Gramsci, Marks'ın altyapıya ilişkin anlattıklarını yeterli bulur temel olarak ve "ihmal edildiği" düşünülen üst yapılar üzerine düşünmeye başlar. Belki hapishane koşullarının verdiği bir andırır - Gramsci'nin kimi kavramlarını öyle anlamlandırmak gerekir - kapitalizm demez ya da feodalizm demez. Bütün bunları bir üst kavramla açıklar: "Tarihsel blok" der onlara.

Tarihsel blok

Gramsci'ye göre tarihsel bloğun iki temel uğraşı var: yapılar ve üst yapılar bir tarihsel blok oluşturur. Yani karmaşık, çelişik, uyumsuz bütünlüğü, toplumsal ilişkilerin bütünü yansıtır Gramsci'de.

Tarihsel blok dediği bütünleşmiş ekonomik bir sistemdir. Bir tarafta bunun alt yapısı, sabit olan değişmeyen ekonomik alana vurgu yapan altyapı; onun üzerine üst yapılar dediği politik ve ideolojik durur. Ama Gramsci için bunlar, felsefenin kavramıyla, ontolojik ayrımlar değildir. Birbirinden kopuk alanlar değildir. Organik bütünlüğü olan alanlardır. Peki, bu organik bütünlük nasıl sağlanır? Yani politik toplumla sivil toplum arasında organik aydınlar aracılığıyla sağlanan birlik vardır.

"Bütünleşmiş bir tarihsel blok ancak egemen temel takımın - yani sınıfın diye okuyalım bunu - kendi aydınları aracılığıyla hegemonik bir düzen yerleştirmesiyle mümkündür."

Politik toplum-sivil toplum

Altyapı bir determinasyon alanıdır. Fabrika sayısı bellidir, içinde çalışan işçiler bellidir, teknik malzemenin yapısı bellidir. Üst yapıya bir özgürlük alanı olmayı atfeder. Bunu katharsis anlamıyla anlatır- Katharsis Türkçe arınma anlamına gelir. Üst yapıya ise ideoloji alanıdır, orada bir özgürlükten söz edilebilir.

Üst yapıya geldiğimizde, Gramsci tekrar ikiye bölecektir bunu. Bunlardan biri politik toplumdur. Politik toplum zora karşılık gelir, devletin zor uyguladığı alandır. İkinci

Antonio Gramsci 1891-1937

cisi de sivil toplumdur. Tam da hegemonya dediğimiz şey egemen sınıfın toplumun geri kalan kesimini yönlendirmesidir. Eğer egemen sınıf toplumun diğer katmanlarını çekip çevirebiliyorsa burada bir hegemonyadan söz edilebilir ve bu tam anlamıyla sivil toplum aşamasıyla ilgili bir kavramlaşmadır.

Politik toplum, kendisi hükümet ya da devlet biçiminde dışlaşan, doğrudan egemenlik kurma erki -Gramsci sık sık devletle aynı anlamda politik toplumu, zor ve baskı aleti olarak ifade ediyor politik toplumu.

Toplumsal uzlaşmanın silindiği aşamalarda egemen sınıf toplumun bütününe karşı zor kullanıyor. Ve düzenini zorla sürdüren bir işlev taşıyor politik toplum burjuvazi açısından. Zor, sivil toplumun politik topluma bağları sarsılmışken uygulanan bir kavram olarak karşımıza çıkıyor. Eğer politik toplumla sivil toplum arasında bağlar zayıflarsa egemen sınıf zor kullanarak egemenliğini sürdürüyor ve bu politik mihver zor olarak adlandırılıyor. Politik toplumun sivil topluma bağları zayıflamışken teknik militer bir zor uyguluyor. Türkiye'nin yakın tarihi bu kavramların ne kadar hayatın içinden seçildiğini gösterebilir. 12 Eylül'de bizzat teknik militer zor uygulanmıştır.

Bir toplumda olağan durum, egemen sınıfın yönetimini onaylamayan sınıfları denetim altında tutmasıdır. Alt sınıflar egemen sınıflarla çelişince bir yasal zor kullanılır. Egemen sınıfın organik bunalımlar yaşadığı dönemler de vardır. Artık alt sınıfları egemenliği tutamayacak hale gelmiştir. Burada da direkt politik topluma dayanarak düzenin devamı sağlanır.

Gramsci'nin devleti nasıl tanımladığına dikkat etmek gerekir: "Devlet zor yoluyla güçlendirilmiş hegemonya. Devlet = politik toplum+sivil toplum. Yani zorlayıcı güce bürünmüş hegemonya."

Sivil toplum, toplumsal bir grubun toplumun tümü üzerindeki siyasal kültürel hegemonyasıdır. Yani hegemonyanın işlediği yer tam manasıyla sivil toplum, kültürel hegemonya var çünkü. Ve "devletin etik içeriği olarak sivil toplum" diyor buna Gramsci. Bu tanıma göre sivil toplum ideoloji alanıdır.

Hegemonya

Buradan Gramsci'nin hegemonya kavramına nasıl vardığına bakmak lazım. Tarihsel olarak baktığı yer - zaten Lenin'e de göndermelerde bulunur - 1905 devrimidir.

1905'e kadar Lenin, partinin güçlendirilmesi ve büyümesi, partinin

oluşturulması ve kadrolarının şekillendirilmesi ve yeni üyeler kazanılması tarzında bir temel motivasyon siyaseti yaptığı nokta. Bir parti kurmaya çalışıyordu, büyük ve güçlü bir parti.

1905'ten sonra Lenin tam bir değişiklik yapıyor. Bir parti için mücadeleden çok diğer toplum katmanlarıyla ilişki kurmayı ön plana çıkarıyor ve çok sert eleştirilere maruz kalıyor. Aslında 1905 yenilgisinden öğrendiği şeylerdir bunlar Lenin'in. Gramsci tam da buradan sorunu yakalıyor.

Manevra savaşı-mevzi savaşı

Gramsci, savaş sanatından aldığı iki kavramı politika sanatına taşır: Bunlar **mevzi ve manevra savaşlarıdır**.

1905'ten sonra Lenin manevrasını Gramsci şöyle anlar: Manevra savaşındandır (manevra savaşını cephe savaşı olarak da düşünebiliriz, birebir güçlerin karşı karşıya geldiği, silahların çekildiği savaştır) mevzi savaşına geçiş. 1905'ten sonra mevzi savaşına geçilmiştir. Mevzi savaşı uzun süreli yapılacak bir savaştır, mevzi savaşla toplumun kendisi hegemonya altına alınmaya başlar.

Bu tartışmada Gramsci yalnız değildir. Aynı tartışmayı Lenin, Troçki ve Rosa Lüksemburg da sürdürmüştür. Rosa Lüksemburg'un *Kitle Grevi* broşürü Türkçe'ye çevrilmiştir.

Broşür, Gramsci tarafından manevra savaşındandır mevzi savaşına geçişi en iyi anlatan Marksist çalışma olarak nitelenir. Lüksemburg broşüründe ne yazar? Rusya'da yaşanmış grevleri tek tek olarak tartışmaya başlar ve kitle grevi kavramlaştırmasına gider. Rosa ne diyor burada? Kitle grevleri devrimin sonucudur ve dünya marksist hareketinin Rus devriminden öğreneceği en önemli şey işte bu kitle grevleridir.

Önceki devrimlerde olmakta olan şeydu: Güçler tam karşı karşıya geliyor ve silahlar çekiliyordu, birisi kazanıyordu. Artık değişen - tam da Gramsci ile örtüşen nokta - devrimin bir mevzi savaşı şeklinde cereyan etmesidir.

Peki, hegemonya nasıl kurulacak? **'Hegemonya kuracak kimdir'** sorusunu sordüğümüzde izleyeceğimiz yol ortaya çıkar. Bu partidir. Gramsci'nin tartıştığı şey tam manasıyla partidir. Hegemonya uygulayacak gücün kendisi partidir. Türkiye gerçeğine bakarsanız çıkacak sonuç çok açıktır: Güçlü bir devrimci parti kuracaksınız, hegemonya uygulayacak gücün kendisi tek tek bireyler olmayacağına göre.

Faşizmi yanlış kavramak

Faşizmi baskıcı rejimlerden ya da diktatörlüklerden ayıran en önemli özellik reaksiyoner bir politik hareket olması ve bir kitle tabanına yaslanmasıdır. Dolayısıyla faşizm, basit şekilde baskıcı devlet aygıtı değildir

Toplumsal sonuçları yıkıcı olabilecek bir olguya karşı mücadele etmek için, öncelikli o olguyu doğru analiz etmek gerekir. Kapitalizmin en yıkıcı olgularından birisi de faşizmdir. 1920'lerde ortaya çıkan faşizm iktidara geldiği ülkelerde (**Almanya, İtalya, İspanya**) tam bir yıkıma neden oldu.

Ortaya çıktığı tarihsel koşullarda doğaldır ki, faşizm teorisi üzerine çok tartışma yürütüldü. 1920'li yılların ortasında Alman Sosyal Demokrat liderliği, **Troçki**'nin anlatımına göre faşizmin gücünü abartıp "bekleyiş ve kaçıştan oluşan savunma politikası" izlemiştir. Bu işçi sınıfının kendine olan güvenine ve birliğine vurulan ilk büyük darbedir. Stalinist Komintern'in sadık izleyicisi **Alman Komünist Partisi** ise faşizmi burjuvazinin en gerici kanadının diktatörlüğü olarak değerlendirmiştir.

Bununla yetinmeyen Alman Komünist Partisi içinde ilerici burjuvaların da olduğu halk cephesini (Komintern'in telkiniyle) faşizme karşı mücadele hattı olarak belirlemiştir. Burjuvaziden ilerçilik bekleyen Alman Komünist Partisi'nin tek hatası bu değildi. İşçi sınıfı için asıl yıkıcı sonucu olan "**Sosyal Faşizm**" teorisi 1920'lerin sonu 1930'lu yılların başında partinin esas propagandası olmuştu. **Sosyal demokrasi** ile faşizmi **ikiz kardeş** yapan bu teori Alman faşistlerin yolunu açan asıl unsurdur.

Faşizm engellenebilirdi

Troçki sosyal demokrasi ile faşizmi bir gören bu Komintern anlayışının ölümcül sonuçlara yol açacağını sürgün yıllarında gördü. Troçki Alman Komünist Partisi'nin faşizme karşı sosyal demokrat işçilerin güvenini kazanarak birleşik bir mücadele yürütülmesi gerektiğini savundu. Bütün çabasına rağmen Troçki sol muhalefet güçlerinin küçüklüğü, Stalinist bürokrasi karşısında etkisiz kaldı ve Alman faşistleri neredeyse ellerini kollarını sallayarak hiçbir engelle karşılaşmadan iktidarı gasp ettiler.

Almanya örneği gösterdi ki faşizm üzerine kafa yormak beylik laflarla sürgit tartışmak değildi. Faşizm üzerine tartışmak ve doğru analiz etmek ölüm kalem meselesiydi. Dün olduğu kadar bugün de faşizmin doğru analizi oldukça önemli. Faşizm kapitalizmin kendine özgü koşullarında ortaya çıkmış ve sonrasında ilelebet tarihe gömülmüş bir olgu değil. Bir benzetme yapmak gerekirse **faşizm kapitalizmin ölümcül bir virüsüdür**. Bu virüse neden olan etkenler ortadan kalkmadan tam anlamıyla faşist hareketlerden kurtulmak mümkün değildir. Bu kapitalizm

12 Haziran 1980, İnciraltı katliamı - Ülkücü faşistler İzmir'de 6 öğrenciyi katletti.

çinde durdurulamaz, engellenemez demek değildir. Aksine uyanık kalmak ve faşizmin panzehirini geliştirmek anlamına gelir.

Her baskı faşizm midir?

Türkiye'de sol, **Stalinist Komintern**'den ödünç aldığı fikirlerle her önüne gelene faşizm demiştir. Türkiye soluna göre baskıcı her devlet (hatta her araç) faşizmdir. Örneğin **12 Eylül darbesi** sadece sol değil, birçok kesim tarafından faşist rejim olarak nitelendirilmekte. Hatta daha ileri gidilip 12 Eylül'ün açık faşizm olduğu söylenmekte. 12 Eylül darbesi faşizmi açık hale getiriyse kapalı da olsa faşizm demek ki her daim vardır. Faşizmin bu hatalı kaba analizi gerçek faşizm tehlikesini göz ardı eder. Faşizmi en baskıcı rejimlerden ayırt eden fark küçük ve önemsiz değildir. Faşizmin ortaya çıkışının ve iktidarı fethetmesinin kendine has koşulları vardır. Sadece Troçki değil, 1930'lu yıllarda soruna doğru bir şekilde yaklaşanlar her türlü baskıcı rejim ve diktatörlükle faşizmi birbirinden kesin şekilde ayırmışlardır.

Troçki "**sosyalizm devrimci umudun adı ise, faşizm de karşı-devrimci umutsuzluğun adıdır**" der. Faşizm, ne yapacağını bilmeyen umutsuz küçük burjuva yığınları örgütler. İrkçılığı, milliyetçiliği temel motif haline getiren faşizm, böylesine içi boş bir teoriyle küçük burjuva

kitleleri aydınlatmaz. Gürültülü, anlamsız ajitasyonu ile kitleleri sersemletir ve hedefine ulaşmak için bir araç olarak kullanır.

Faşist hareketler tüm toplumsal hayata nüfuz etmeye çalışırlar. Dolayısıyla kendini bir sokak hareketi olarak geliştirir. Sızdıkları bölgelerde **paramilitör** yöntemlerle her türlü hareketi ve düşüncüyü dağıtıp paralize ederler (Çukurca'da asker ölümlerini bahane ederek sokakta terör estiren faşistler tam da bunu amaçlamaktadır). **Sokak çeteleri** zamanla faşizmin kolluk güçlerine dönüşür.

Umutsuz yığınlar

Kapitalizmin görece refah olduğu dönemlerde orta sınıflar (küçük burjuva kitleler) siyasal iklim nereden eserse oraya savrulurlar. İşçi sınıfı hareketi varsa, hareketin peşine takılıp işçi sınıfının önderliğini kabul ederler. Hareket yoksa varolan egemen sınıfın fikirlerine eklenirler. Faşizm istediği ortamı, ekonomik krizlerde ve siyasal çalkantılı dönemlerde yakalar.

Böyle dönemler umutsuzluğun otoriter bir şekilde hızla örgütlediği dönemlerdir. Bu nedenle faşizmin, hep olmasını istediği sürekli kriz (ekonomik ya da siyasal) ortamıdır. Ortada bir **kriz** yoksa, faşist hareket elinden geldiğince kriz ve tedirginlik ortamı yaratmaya çalışır.

Faşizmi baskıcı rejimlerden ya da

diktatörlüklerden ayıran en önemli özellik reaksiyoner bir politik hareket olması ve tabana yaslanmasıdır. Dolayısıyla faşizm, basit şekilde baskıcı devlet aygıtı değildir.

Gündelik hayatın faşist kitlelerce baskı altına alındığı terörün toplumsallaştırıldığı bir rejimdir.

Faşist iktidarda bütün işçi örgütleri, siyasal partiler, dernekler, parlamento v.s. en ünlüleri da dahil parçalanıp dağıtılırlar. Bu anlamda faşizm tekçidir. Kendi dışındaki hiçbir siyasal akımın yaşamasına izin vermez. Patolojik üstün ırk teorisiyle, toplumu hiyerarşik biçimde homojenleştirir. Ve nihai olarak yaslandığı küçük burjuva kitlelerinin iktidarını değil, büyük sermayenin karlarını garanti altına alır.

Ordu ve polisi kullanarak toplumu baskı altına alan baskıcı rejimlerle, taban gücünü hareket geçirecek toplumu baskı altına almaya çalışan faşizm arasındaki temel ayırt edici özellik görülmezse, faşist hareket kendini engelsiz geliştirir.

Türkiye'de faşizm

Türkiye'deki sorun da budur. Kapalı faşizmden açık faşizme, yeşil faşizmden sivil faşizme ve buna benzer her türlü hatalı ve yanlış faşizm teorisi gerçek tehlikeyi gözlerden saklar. Türkiye'de faşizmin adresi **MHP** dir (küçük olmakla birlikte **BBP**). %10'luk seçim bandında bile yarattığı toplumsal terör, tedirginlik ve korku stratejisi düşünüldüğünde faşizmin klasik tüm argümanlarına sahiptir MHP.

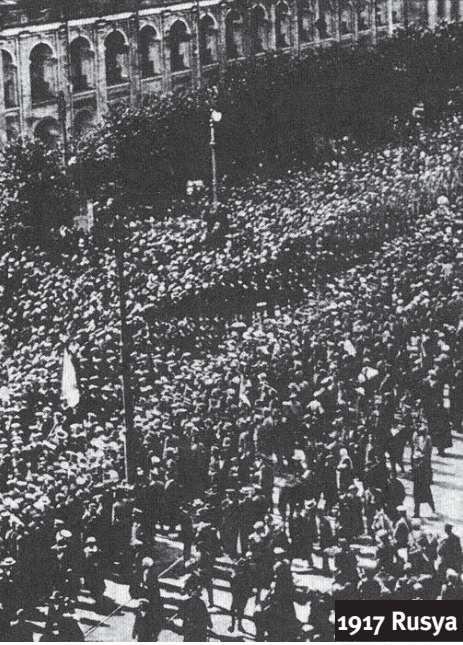
Faşizm toplumda korku ve paniği hakim kılmak için düşmanlar üretir. **Alman Nazileri** için bunlar Yahudiler, romanlar, eşcinseller, komünistler, sendikacılar v.s. idi. MHP için de bu kesimler düşmandır.

Bugün ise Kürtleri baş düşman göstererek, ne yaptığını bilmeyen küçük burjuva yığınlarına ajitasyon yapıyor.

Faşist hareketlere karşı ne sekte ne de onu sıradan gören bir anlayışla mücadele edilemez. MHP'yi sıradanlaştırma işi, belki bir gün işine yarayacağı düşünün burjuvazinin ve medyasının işi olabilir.

Faşizm kendi denetiminde olmayan kitle mücadelelerinden ölümüne korkar.

Bu nedenle hakları için sokağa çıkan işçi sınıfı olsun, barış için barınaya gelen kitlelerin gösterileri olsun ırkçı-milliyetçi havayı dağıtacak panzehirdir. Büyük bir barış gösterisinin düzenlenmesi, sokakta terör estiren ırkçı çetelere en iyi yanıt olacak, onları sokaklardan temizleyecektir.

1917 Rusya

2011 Tahrir

2011 Wall Street

Ekim Devrimi'nden Wall Street'e

Ekim Devrimi, 94 yıl sonra Tahrir'den Wall Street'e yayılan isyan dalgasına yol göstermeye devam ediyor

Dünyada devrimci bir dalga var. Tunus ve Mısır devrimleriyle başlayan Arap baharı, krizin pençesindeki Avrupa'ya oradan da hızla ABD'ye sıçradı. Bugün kimileri Arap baharının sonunu ilan ederken Bahreyn gibi kimi yerlerde hareket geri çekiliyor, Mısır gibi kimi ülkelerde ise ileri gidiyor. Arap baharının etkisiyle bugün kapitalizmin kalbi sayılabilecek ABD'deki Wall Street İğgali gibi kitlesel radikal hareketler ortaya çıkıyor. Devrimlerin artık uzak bir ihtimal olmaktan çıktığı bugünlerde, 90 yıl önce Rusya'da yaşanan Ekim Devrimi önemli dersler içeriyor.

Ekim'de ne oldu?

Ekim Devrimi, işçi sınıfının kendi özyönetim aygıtlarıyla iktidara el koyabildiği, tarihteki tek zafer kazanan işçi devrimidir. Bugünkü devrimlerle arasında doğrudan ilişki kurmak doğru olmasa bile Ekim Devrimi'nin deneyleri bugünü anlamak ve en önemlisi dünyayı değiştirebilmek için hâlen çok önemli.

1917'de işçiler uzun süren savaştan ve yoksulluktan bıkmış bir hâldeyken, ekmek ve barış talebiyle yapılan bir yürüyüş devrimci bir sürecin fitilini ateşledi. Rusya o dönemde çarlıkla yönetiliyordu. Çarlık rejiminin ekmek ve barış talebine cevabı halka ateş açmak oldu. Bunun üzerine Şubat ayında başlayan ayaklanma Çarlık rejimini devirdi. Ayaklanma sırasında aslında grev komiteleri olan sovyetler kendilerini işçi sınıfının özyönetim aygıtı olan işçi konseyleri biçiminde örgütlediler. Çarlığın yıkılmasıyla beraber ikili bir durum ortaya çıktı. Bir tarafta kitlelerin taleplerinden uzak bir burjuva hükümeti, öte yanda işçilerin kararlarını bizzat kendilerinin aldıkları sovyetler vardı. İşçi sınıfı partileri

çinde burjuva geçici hükümete karşı çıkan ve bütün iktidarın sovyetlere verilmesi gerektiğini savunan tek parti Bolşevik Partisi'yd.

Bolşevikler, Şubat'tan Ekim'e kadar bir dizi politik mücadele yürüttü. Parti bir yandan işçi hareketinden öğreniyor, bir yandansa işçi sınıfına iktidara yönlendirmeye çalışıyordu. Bunun için Bolşevikler iktidarı ele geçirebilecekken, işçi sınıfı içinde çoğunluk olmayı beklediler çünkü işçi sınıfının kendi eylemini merkezlerine alıyorlardı. Burjuva hükümete karşı bir darbe girişimi yapıldığında Bolşevikler burjuva hükümeti savunmaktan geri durmadılar. Temmuz günlerinde Petrograd işçileri henüz diğer kentlerde çoğunluk kazanılmadan ayaklanmaya giriştiğinde Bolşevikler bu erken ayaklanmayı engellemeyi başardılar. Bu politik mücadeleler sonucunda Ekim ayında Bolşevikler sovyetlerde artık çoğunluk hâline gelmişlerdi. Bu sayede işçi sınıfı neredeyse hiçbir direnişle karşılaşmadan ve neredeyse hiç kan dökülmeden iktidarı ele geçirdi.

Bugünkü devrimler ve mücadelelere Ekim devrimi ışığında bir kez daha bakıldığında bir dizi nokta dikkatimizi çekecektir.

Devrimler birer süreçtir

Ekim Devrimi bir anda olmadı. Öncesinde Çarlığa ve savaşa karşı on yıllar süren mücadeleler vardı. Sovyetler ilk olarak 1905 yılında kalkışılan bir ayaklanma sırasında ortaya çıkmıştı. 1905-17 arasındaki 12 yıllık süreçte sınıf hareketinin kimi zaman geri çekildiği, illegal koşullarda çalışmak zorunda kaldığı, kimi zamansa атаğa geçtiği uzun bir mücadele dönemi yaşandı. Bu süreçte I. Dünya Savaşı ve savaş karşıtı hareket önemli bir rol oynadı. Bugün

Arap Baharı'nın sonunu ilan edenler, devrimlerin birer süreç olduğunu görmüyorlar. Tahrir'de de, Wall Street'te, Avrupa'da da radikal hareketler bir anda başlamadı. Seattle'da başlayan antikapitalist hareket, Irak savaşı ve Filistin'deki işgale karşı direniş ABD'de de, Avrupa'da da, Kuzey Afrika'da da bir dizi mücadelenin önünü açtı. Antikapitalist hareket olmadan Wall Street işgali, 2007-08 grevleri olmadan Tahrir Meydanı'nı düşünmek mümkün değil. Süreç devam ediyor.

İşçi sınıfının merkezi rolü

Ekim Devrimi işçi sınıfının oldukça küçük olduğu, nüfusun büyük bir çoğunluğunu köylülerin oluşturduğu bir ülkede gerçekleşmişti. Buna rağmen devrimin asıl mimarı işçilerdi. İşçi sınıfının bu merkezi rolü, kapitalizmde üretim süreci içinde tuttuğu yerden kaynaklanıyor. Kapitalizm, işçi sınıfının el konulan artık değeri üzerinden yükseldiği için işçi sınıfı bu sistemi köklü bir şekilde dönüştürebilecek olan tek güç. Günümüzde artık nüfusun büyük çoğunluğunu işçiler oluşturuyor. Tunus ve Mısır devrimlerinde işçi sınıfının bu merkezi rolü çok net bir şekilde ortaya çıktı. Tunus'ta devrimin asıl taşıyıcı gücü önceden devlet güdümünde olan ve isyanın başlamasıyla beraber Bin Ali rejimine karşı harekete geçen sen-dikalardı. Mısır'da ise işçiler sürece baştan dâhil olacaklar da Mübarek'in devrimine giden yolda grevler çok etkili oldu. Bugün ise devrim, işçi hareketi sayesinde ilerliyor.

Devrimlerin yayılması

Ekim Devrimi'nin ardından dünyanın pek çok yerinde devrimci kalkışmalar yaşandı. Macaristan,

İtalya, Almanya gibi bir dizi ülkede işçi konseyleri kuruldu ancak buralardaki devrimler yenilgiye uğradı. Devrimci dalga bir anda geri çekilmedi, 1936 yılında İspanya İç Savaşı ve Fransa'daki işçi hareketi yenilene kadar devam etti. Ekim Devrimi'nin liderleri Lenin ve Troçki keskin birer enternasyonalistti. Almanya'da gerçekleşecek ve tüm Avrupa'yı sarsacak bir devrim bel bağlamışlardı. Bugün isyan dalgası tüm dünyaya yayılırken, Arap Baharı New York'a sıçramışken mücadelenin küresel çapta verildiğinin farkında olmak, enternasyonalist dayanışmayı örgütlemek hayati bir önem taşıyor.

Kendiliğindenlik ve devrimci parti

Devrimler, stalinistlerin iddiaları gibi devrimci ve tamamen disiplinli bir partinin talimatları ile gerçekleşmez. Kitlelerin ne zaman harekete geçeceklerini bilemeyiz. 1917 Şubat devriminde olduğu gibi kitleler büyük oranda kendiliğinden hareket geççerler ancak Şubat'ın Ekim'e dönebilmesi, devrimlerin politik devrimlerden, toplumsal devrimlere dönüşebilmesi için devrimci partilerin inşası şarttır. Bolşevikler, kendiliğindenlik ile iradi müdahale arasındaki dengeyi iyi anlamışlardı. Hareketin kendisinden öğreniyor ve hareketin en ileri unsurlarının taleplerini geliştiriyorlardı. Bugün devrimlerin ilerleyebilmesi ve toplumsal birer devrim hâline gelebilmesi için devrimci partilerin hareket içinde, harekettten öğrenerek inşası sosyalistlerin önündeki en büyük görev olarak duruyor.

Ekim Devrimi, 94 yıl sonra Tahrir'den Wall Street'e yayılan isyan dalgasına yol göstermeye devam ediyor.

Can İrmak Özınanır

“Her gün yeni bir umut var”

Arto Tunç Boyacıyan’la müzik ve siyaset üzerine konuştuk

Yaptınız müzik kesinlikle evrensel ve kardeşliği beslediği aşikar. Amaçlarınızdan biri de mozaik bir parça daha eklemek olduğunu çalışmalarınızdan anlayabiliyoruz. 21. Akbank Caz Festivali kapsamında Ghetto’da gerçekleşen Arto Tunçboyacıyan’s 1 to 3 (19 Ekim) konserinde programınıza ‘her gün yeni bir umut var’la başlamanızın sebebi neydi?

Arto Tunç Boyacıyan: Sebebi o gün gerçekleşen olayları sadece negatif olarak hatırlamak değil. Çünkü her gün yeni bir hayat geliyor. Ama bu hayatı karşılayanlarda dürüstlük yoksa ilişki sağlıklı ilerleyemiyor. Bu ne demek; eğitim sanat ve medyanın artık dürüst olma zamanı geldi. Bu sadece burası için değil, bütün dünya için geçerli. Bugün sevmediğin şeyi 30 sene sonra sevebilirsin. Menderesi astılar sonra kahraman yaptılar. Asmadan da kahraman yapabiliriz. Hani burası kültürler ülkesi değil mi? Ne hatırlatıyor kültürler sana? Değişik renkler... Peki neden bir tek renk bütün renkleri temsil etmeye çalışıyor hem de zorla. Bugün anayasa tartışmaları bunların hepsini gösterecek. Ama ben Anadolu’luyum. Niye Türkiye’liyim demiyorum, çünkü ben o mantaliteden değilim; birinin lafına şiddetle karşılıklı veren bir mantalite. Hrant bir laf dedi

adamı yapıştırdılar kaldırırma. Adam medyada bir laf dediği zaman denilmedi laf kalmadı. Köşe yazarları vardır, yazıları köşede kalır. Köşe yazarları vardır yazıları dünyaya açılır. Burdakilerin neredeyse yüzde 80’i köşede kalıyorlar çünkü ne yapıyorlar?

Kaportası bozuk arabanın motorunu tartışıyorlar. Ya kardeşim arabanın motoru bozuk. Şu anda Türkiye’nin durumu böyle.

Benim asıl derdim dürüstlük. İnsanlar dürüst olmadıkça silahlar konuşacak. Burada bir söz var ya; insanlar konuşa konuşa, hayvanlar koklaşa koklaşa... Ama biz ne konuşabiliyoruz, ne de koklaşabiliyoruz. Çünkü huzursuzluk daha büyük para getiriyor. Silahın ne olduğunu herkes biliyor. Herkes barış istiyor artık. Savaş yerine, başka şeyler öğretsinler insanlara. Devlet bana zorla “Türk olarak yaşa” diyor. Ama ben insanım. Tamam özüm Ermeni. Ne var ki? Ne yapabilirim?

88 yıldır mütemediyen süren resmi yalanlar karnavalı diyebilir miyiz yani?

Arto Tunç Boyacıyan: Tabii. Bakın; iki tane demiyorum, bana bir tane Türk Müziği etkisinde dünyada duyulmuş bir adam söyle. Ee, nerede bu babayiğit, bir tanesi dünyaya

bedel? Yok ki! Çünkü bu zihniyetin her şeyi çalıntı ve zorla alma. Sen darbukayı gödip Türk müziği kültürü diye tanıtmazsın. Tanıtsan da, sanat yalan kabul etmez. Ama gördük ki yeni nesil zımba gibi. Bak Mısır’da ayaklanmaların öncüsü gençlik ,yeri geldi mi eleştirisini yapıyor. Sistem ne kadar dürüst olmazsa, yeni nesil o kadar güvensiz olur sisteme.

Başbakan çıkıp diyor ya “bizim Ermenilerle problemimiz yok, bizim diasporayla problemimiz var.” Peki bu diaspora Jupiterden mi geldi? Nerden çıktı bu diaspora? Adam, “hadi kalk karıncım Kaliforniya’ya gidelim” mi dedi? Hem de Bitlis’te, sene 1915’te? Ben Ermenistan’a gidip geliyorum. Orada “pis Türkiye” diye bir mesele yok. Hala buradakiler nefretlerini bitiremiyor. Ben 6 yaşında Ermeni okuluna başladım, yeniden doğdum. Benim ne kadar kötü ve aşağılık bir halk olduğumu anlattılar

Aly Keita, Vahang Hayrapetyan ve sen bambaşka coğrafyalardansınız. Keita’nın annesine yazdığı parçaya siz perküsyonlarınızla eşlik ederken, o da Ermenice ağıtınıza eşlik etti. Evet, sanatla devrim olmaz, ama sanat algıları değiştirebilir. Sanatla birlikte bir ortak zemin oluşturduğunu söylebilir miyiz?

Arto Tunç Boyacıyan: Söylediğin her şeyde haklısın. Ben de onun için bu projeyi gerçekleştirdim. Sen sensen, bu dünyada yerin hazır. Ama “gibi” dersin arafta kalırsın. Televizyonda Cübbeli Ahmet Hocayı izliyorum. Adam çıkıyor müslümanlığın ne kadar iyi olduğunu anlatıyor, sonra diyor ki “kafirsin”. Bunu uyarla sanata... Düşünsene “gavurdağı” diye bir salata var. Ama her şeyi yalanla kurulmuş bir ülkeden bahsediyoruz. Bana göre; o günkü konserde “ben” o insanla yapabiliyorsam, “biz” neden yapamayalım. Ama buradaki insanlar “milli davulcu” olma yolunda. Sistemin sesi olma çabasındadır. Benim yapmaya çalıştığım “jazz” hayat felsefesi olandır, baş kaldırıdır. Buradaki sanatçıların kendi felsefesi, kendi formatı yok. Bu sadece sanatta da değil, spor dahil hiçbir şeyde yok. Bir istikrarlı sistem yok.

Röportaj: Burak Yasin Tunçlar

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konyelerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet ge-reklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir. -Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel yönelimlerden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmeli-dir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkes devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz veremeye çağırıyoruz.

marksist.org

devrimci antikapitalist
haber yorum

tıklayın...

sosyalist işçi

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

★ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Büyükparmakkapı Sokak,
16/3 Beyoğlu-İstanbul ■ Baskı: Özdemir Matbaası:
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 242 Topkapı,
İstanbul - Tel: 0212 577 54 92 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Deprem değil kapitalizm öldürüyor

- 601 ölü
- 4.152 yaralı
- 100.000 çadır ihtiyacı var
- Binaların %65'i hasarlı
- Irkçılık, nefret ve Kürt düşmanlığı patladı ama kazanan kardeşlik ve dayanışma oldu

1999 Marmara Depremi'nden ders çıkarmayan devlet Van'da da aynı sonuçlarla karşılaştı

Van'da 7.2 şiddetinde meydana gelen depremde yüzlerce kişi çürük binaların altında hayatını kaybetti. Binlerce insan yaralandı ve evsiz kaldı. Deprem 1999'da Marmara Depremi'nde olduğu gibi sonuçları açısından çok büyük benzerlikler taşıyor. Her iki depremde de insanlar hiçbir tedbir almadan inşa edilen çok katlı binaların altında can verdi. Marmara Depremi'nde de ne devlet ne de dönemin hükümeti insanların yardımına koştu.

1999 yılında resmi olmayan bilgilere göre yaklaşık 50 bin ölüm, ağır-hafif 100 bine yakın yaralı, 133 bin 683 çöken bina ile yaklaşık 600 bin insan evsiz kaldı. Yaklaşık 16 milyon insanı etkileyen depremin acıları hala giderilmedi.

Duble yollar, öldüren binalar

Deprem sonrası bir kereye mahsus olmak üzere zorunlu deprem vergisi alındı. AKP hükümeti döneminde bu vergiler kalıcı hale getirildi. İSMMMO'nun 2009 tarihli raporunda 1999 ile 2009 yılının haziran ayına kadar "deprem vergileri" adı altında halktan 24.1 milyar lira toplandığı belirtildi.

Bugün bu rakamın 41 milyar civarında olduğu söyleniyor. %70'i emekçilerin cebinden toplanan paranın bir kuruşu bile Van'daki depremde kullanılmadı.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek pişince bu paranın sağlık harcamaları, eğitim ve duble yollara aktardığını söyledi. **Oysa 41 milyar felaketi önlemek için harcarsaydı insanlar ölmezdi.** Evsiz kalan binlerce insana kiş koşullarında 120 bin çadır gerekirken, 20 bin çadır yollandı.

Depremi sonrasında başbakan büyükşehirlerdeki kaçak yapılaşmayı

la ilgili harekete geçileceğini açıkladı; "Bedeli ne olursa olsun, hepsini yıka-cağız" diyerek büyükşehirlerde gecekonduların yıkılacağını yerine çok katlı binaların inşa edileceğini insanların da buralara tıklılacağını haberini verdi.

Oysa hem Marmara Depremi hem de Van Depremi gösterdi ki, insanları bu çok katlı binalar öldürüyor. %92'si deprem bölgesi olan Türkiye'de duble yollar yapmak yerine bahçe içinde tek katlı evler inşa edilseydi deprem zararı neredeyse sıfıra yakın olabilirdi.

Hükümet ise çözüm olarak TOKİ konutlarını öne sürüyor. TOKİ şu anda yeni-liberal kent politikasının en önemli aracı.

Kent toprakları satılıyor, özel sektöre devrediliyor. Buralardan sermayeye kar olanakları yaratılıyor. Ayrıca bu binaların depreme uygun koşullarda yapılıp yapılmadığı da bilinmiyor.

Başka bir kent mümkün

Sağlam yüksek binalar, toprağın değerinin yoğunlaşmasına, daha pahalı konut inşasına yani sermaye birikimine yol açarak barınma hakkının gasp edilmesine yol açıyor.

Daha da önemlisi çok katlı binalar söylediği gibi kalabalıklaşan insan nüfusunu barınma ihtiyacına cevap vermek için yapılmıyor.

Bugün milyonlarca insan barınma hakkından yoksun.

Sadece kar etmek amacıyla yapılan binalar deprem zamanında insanların ölümüne neden oluyorken diğer zamanlarda da mutsuzluğuna yol açıyor.

Oysa bugün insanı önceleyen başka bir kent, başka bir ev, başka bir yaşam mümkün.

